

Arrest

nr. 169 009 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat S. GAZZAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een Arabier bent met de Irakese nationaliteit. Officieel staat u geregistreerd als moslim, maar u verklaart seculier te zijn. U bent geboren op X en bent afkomstig uit Bagdad.

U werd geboren in Basra in een gemengd huwelijk, uw vader was Irakees en uw moeder Palestijnse. Uw vader is een communist en seculier, en trok rond 1975 naar Libanon om voor de Palestijnse vereniging Fatah te werken. In Libanon leerde uw vader, uw moeder kennen, waar ze ook onofficieel trouwden. Daarna keerden ze terug naar Irak, meer specifiek Basra, waar ze het huwelijk registreerden. U groeide op in Basra, tot u ergens in de jaren '90 met de familie naar Bagdad vertrok. Uw vader vertrok in 1994 naar Palestina, om daar als politieofficier te werken voor de Palestijnse Autoriteiten in Aria.

U studeerde en ging in 2000 werken voor een IT bedrijf in Sharia Assina, Al Tay Petrif genaamd. Na 2003 werd het moeilijker voor u en uw familie om in Bagdad te leven. Saddam Hoessein had namelijk jarenlang de Palestijnse gemeenschap voorgetrokken, waardoor jullie nu in het vizier kwamen van de Sjiitische milities. De Palestijnse gemeenschap werd slachtoffer van vooroordelen en bedreigingen. In 2003 trouwde u met (A.H.M.A.), een Sjiitische Arabische vrouw, en in 2004 en 2008 kreeg u twee kinderen. De familie van uw vrouw had problemen met uw familie, en dit leidde tot veel problemen. Uw vader werkte tot ongeveer 2012 in Palestina, waarna hij op pensioen ging.

In 2011 was u één van de onfortuinlijken die in een grote ontslag golf hun baan verloren. U zocht 7 à 8 maanden naar werk, en uiteindelijk kon u beginnen bij het leger. Al wachtend voor uw inschrijving bij het rekruteringscentrum werd u echter getroffen door de acties van een zelfmoordterrorist, waarbij ongeveer 40 mensen overleden. U belandde in het ziekenhuis voor 1 dag met een oppervlakkige hoofdwonde. Doordat u slachtoffer geworden was, kreeg u een aanbod om als computertehnicus in het leger aan de slag te gaan. Op 21.01.2015 besloot u te scheiden van uw vrouw. U verklaart echter dat de problemen met uw vrouw en haar familie, geen aanleiding waren voor uw vertrek uit Irak. Begin 2015 vertrok uw moeder met uw broers en zussen naar Libanon, door de algemene verslechterde situatie. Enkel uw oudste zus, Hanaa, ging naar Turkije.

Op 25 juni 2015 begonnen uw persoonlijke problemen die tot uw vlucht uit uw land hebben geleid. U werd 's avonds opgebeld door leden van Asa'ib Ahl al-Haqq. U was op dat moment met enkele vrienden buiten en u had wat alcohol gedronken. Ze beschuldigden u van Palestijns te zijn, en samen te werken met IS. Asa'ib Ahl al-Haqq zei dat u een spion was van IS in het Iraakse leger. Ze bedreigden u door te zeggen dat ze u zouden krijgen. U hebt enkele 'slechte woorden' gebruikt tegenover Asa'ib Ahl al-Haqq en Moqtada al Sadr en gezegd dat ze maar doen wat ze willen. Na dit incident ging u naar huis. Hierna zat u een week in de kazerne. Toen u na die week naar huis kwam, werd u aangesproken door de groenteverkoper uit de straat die u al lang kende, genaamd Moesah. Deze zei u, dat er gewapende mannen naar u en uw vader waren komen zoeken. Ze stelden Moesah vragen over u en uw vader, maar Moesah heeft enkel gezegd dat u een persoon bent zonder problemen. Vrezend voor uw leven, heeft u dan besloten om te vertrekken.

Op 8 juli 2015 bent u met het vliegtuig uit Bagdad vertrokken naar Turkije. Daar verbleef u 5 dagen in Istanboel bij uw zus. Op 13 juli bent u via Izmir naar Griekenland gegaan, waarna u uw reis over land verder zette via Macedonië en Servië naar België. U kwam aan op 23.07.2015 en op 24.07.2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te Brussel.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw militaire badge, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rekruteringsbrief, een kopie van de lijst van mensen die geraakt werden bij de bomaanslag op het rekruteringscentrum, een kopie van uw scheidingsakte, een kopie van een medisch attest ter bevestiging van de aanslag op het rekruteringscentrum, een kopie van de Libanese identiteitskaart van uw moeder, een kopie van het paspoort van uw vader, een krantenartikel omtrent de aanslag op het rekruteringscentrum en een link naar een YouTube filmpje over dezelfde aanslag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvlucht bent omwille van een bedreiging (meer bepaald een dreigtelefoon die u op 25/06/2015 kreeg) door de sjiitische milite, Asa'ib Ahl al-Haqq (AAH), in verband met uw Palestijnse achtergrond. Op basis van deze verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er immers niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat leden van AAH u als Palestijn zouden aanzien en u daarom zouden bedreigen. U schrijft uw problemen toe aan uw Palestijnse afkomst (CGVS, p.7). Als er echter gevraagd wordt naar uw eigen achtergrond, geeft u aan dat u geen Palestijn bent (CGVS, p.6). Gevraagd naar hoe de algemene situatie van de Palestijnen is in Bagdad, verklaart u dat u het niet weet omdat u geen contact hebt met de Palestijnen (CGVS, p.7). Enkel uw vader had contact met de Palestijnse gemeenschap in Bagdad, maar u kende er niemand van (CGVS, p.7). Uw vader, die Irakees is, omschrijft u als zijnde een communist en seculier (CGVS, p.3-4). Verder verklaart u dat uw vader al sinds 1975 Irak verlaten heeft om in Libanon, en later in Palestina, te gaan werken en slechts drie jaar geleden teruggekomen is (CGVS, p.4). U kan echter geen duidelijke omschrijving geven van wat uw vader binnen Fatah deed. Gevraagd naar zijn functie, kan u enkel zeggen dat hij een soldaat/militant was. Doorgevraagd naar wat hij zoal deed, zegt u dat u het niet weet omdat uw vader niet alles vertelt (CGVS, p.5). Gezien het feit dat uw vader in 1975 Irak verlaten heeft voor Fatah, kan er toch enigszins verwacht worden dat hij een sterke band heeft met de zaak.

Het is dan ook merkwaardig dat u niet meer over zijn activiteiten kan vertellen, en dat u aangeeft dat niemand van uw broers of zussen in het gezin enige band met de Palestijnse zaak had (CGVS, p.7). Gevraagd of er iemand van het gezin zich buiten uw vader nog bezighield met de Palestijnse zaak, verklaart u 'niet dat ik het weet, ik ben een persoon ik wil gelukkig leven in mijn land' (CGVS, p.7). Zelfs uw moeder, een Palestijnse, had geen contact met de Palestijnse gemeenschap, buiten één vriendin die al lang geleden vertrokken is (CGVS, p.7). Bovendien lijkt het weinig geloofwaardig dat u verklaart dat uw moeder geen Irakese identiteitskaart heeft (CGVS, p. 11), gezien informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier) duidelijk stelt dat het mogelijk is voor Palestijnse vluchtelingen om een Irakese identiteitskaart te verkrijgen. Bovendien blijkt uit informatie op het CGVS (waarvan een kopie is bijgevoegd in uw administratief dossier) dat uw moeder ook de mogelijkheid had om de Irakese nationaliteit te verwerven door het huwelijk met uw vader. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat ze de Irakese nationaliteit niet wilde en dat het makkelijker was om naar Libanon te gaan met haar Libanese identiteitskaart (CGVS, p.12). Het is echter moeilijk te geloven dat uw moeder, die sinds 1989 in Irak woonde en een gezin stichtte met een Irakese staatsburger, verkoos om er te leven zonder een vorm van Irakees identiteitsbewijs. Informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier) benadrukt het belang van een Irakese identiteitskaart in het dagelijkse leven, zo is deze kaart noodzakelijk om toegang te krijgen tot publieke diensten en voedselrantsoenering. Gezien bovenstaande verklaringen, het feit dat niemand van uw broers of zussen zich bezig hield met de Palestijnse zaak, u geen contacten met de Palestijnse gemeenschap onderhoudt en zelfs uw moeder zich in Irak niet identificeert als Palestijnse, kunnen de door uw verklaarde bedreigingen gelinkt aan uw Palestijnse afkomst, niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Verder kan u geen afdoende verklaring geven hoe AAH te weten is gekomen dat u een Palestijn zou zijn. U kan enkel verklaren dat dit door uw familie komt, die sedert de jaren '90 in Bagdad woont (CGVS, p.14). Maar zoals hierboven vermeld, is het weinig aannemelijk dat dit geweten was door uw omgeving. Daarnaast bevestigt informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd is aan uw administratief dossier) dat de meerderheid van de Palestijnen wonende in Bagdad, geconcentreerd zijn in twee buurten, namelijk al-Baladiyat en Zafarania. Het feit dat u verklaart in hay Ur te wonen (CGVS, p.6), wat geen deel uitmaakt van al-Baladiyat of Zafarania, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het feit dat u door uw omgeving gezien zou worden als een Palestijn. Bovendien kan u niet verklaren hoe uw belagers aan uw GSM nummer zijn gekomen (CGVS, p.14). Na doorvragen of u enig vermoeden had hoe ze aan uw nummer zijn gekomen, kan u enkel zeggen dat u het niet weet (CGVS, p.16). Het kan toch zeker als bevreemdend worden beschouwd dat u hierover zelfs geen vermoeden heeft (CGVS, p.16). Hierdoor de algemene geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd.

Ook uw handelingen die u gesteld heeft na de bedreigingen komen vreemd over en kunnen niet overtuigen. Zo verklaart u dat u telefonisch gecontacteerd werd door AAH met de bedreiging dat ze u zouden krijgen. U antwoordde dat ze maar doen wat ze willen. Na deze bedreiging bent u gewoon verder gaan werken (CGVS, p.7). Na een week op het werk verbleven te hebben, gaat u naar huis. Daar komt u te weten van een groenteverkoper die op het einde van de straat staat dat er auto's zijn gekomen met gewapende mannen op zoek naar u, en dat ze de groenteverkoper vragen hebben gesteld over u en uw vader. Daarna hebt u het land verlaten (CGVS, p.7 en 15). Het komt echter vreemd over dat u na de eerste bedreiging blijkbaar geen probleem zag, en zelfs nog een week gewerkt hebt, maar dat u na de tweede bedreiging, die minder direct was, onmiddellijk besloot om het land te verlaten. Zeker aangezien het feit dat u daarvoor nog nooit problemen van deze aard heeft ervaren (CGVS, p.14). Verder is het ongeloofwaardig dat iemand die bij het leger werkt, waar geweten is dat u een Irakees bent, geen hulp kan vinden bij zijn overste (CGVS, p.16). U geeft zelf verschillende keren aan dat het leven goed was, dat u een goed loon had, dat u gelukkig was en dat u Irak niet wou verlaten (CGVS, p.8 en 10). Gezien bovenvermelde verklaringen kan het zeker merkwaardig genoemd worden dat u dan niet meer moeite heeft gedaan om iets aan uw situatie te veranderen. U was namelijk geen Palestijn, maar wel lid van een overwegend sjiitische clan en bent getrouwd geweest met een sjiitische vrouw (CGVS, p.3-4). Gezien uw persoonlijke situatie, zijnde een militair die lid is van een sjiitische clan, is het opvallend dat u niet meer inspanningen hebt gedaan om bescherming te zoeken. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat het leger niets kon doen (CGVS, p.16). U verklaart zelf dat u niet eens naar de politie bent gegaan om dit probleem uit te klaren (CGVS, p.16). Rekening houdende met uw profiel, wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast door bovenstaande vaststellingen.

Voorts doet uw gedrag tijdens uw vlucht en erna ook de wenkbrauwen fronsen. Aangezien u militair bent in het leger, waarbij discipline en respect belangrijke kernwoorden zijn, is het ongeloofwaardig dat u uw paspoort, dat toch een enorm belangrijk document ter staving van uw identiteit is, simpelweg vernietigt in Turkije.

Hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat dit volgens u de manier was om nooit meer terug naar Irak te moeten (CGVS, p.12). Verder verklaarde u bij de inschrijving op DVZ op 24/07/2015, dat u een foto van uw paspoort op uw GSM had staan (administratief dossier DVZ en vermeld in CGVS, p12), maar dat u deze samen met het telefoonnummer van AAH hebt verwijderd gedurende het formatteren van uw GSM (CGVS, p.12 en p.16). Het kan toch hoogst merkwaardig genoemd worden dat u zulke belangrijke informatie verwijderd, wetende dat er van u verwacht wordt om alle mogelijke documentatie ter ondersteuning van uw asielaanvraag voor te leggen. Daarboven kan toch verwacht worden dat u, met een achtergrond in informatica, beter in staat bent uw digitale gegevens te beschermen tegen verlies. Gezien deze twijfelachtige verklaringen aangaande uw paspoort, ontstaat het vermoeden dat u dit document achterhoudt om zo uw werkelijke moment van vertrek uit Irak te verzwijgen. Hierdoor kan er eveneens getwijfeld worden aan de bedreigingen die u vlak voor uw vertrek zou gekregen hebben, en die de aanleiding vormde tot uw vlucht.

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat uw verklaringen over de aanslag op het rekruteringscentrum in augustus 2010 waarbij u een hoofdwonde opliep, door mij niet in twijfel worden getrokken. Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat dit incident voor u geen aanleiding vormde om uw land te verlaten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in

Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De ter ondersteuning van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen geenszins in positieve zin beïnvloeden. De kopie van uw identiteitskaart en de kopie van uw nationaliteitsbewijs bevestigen uw identiteit, welke niet in vraag gesteld wordt. Zowel de kopie van uw militaire badge als de kopieën van uw rekruteringsbrief, de lijst van mensen die geraakt werden bij de bomaanslag op het rekruteringscentrum, de kopie van het medisch attest ter bevestiging van de aanslag op het rekruteringscentrum, het krantenartikel omtrent de aanslag op het rekruteringscentrum en de link naar een YouTube filmpje over dezelfde aanslag, bevestigen uw tewerkstelling als militair, maar ook dit wordt niet in twijfel getrokken. De scheidingsakte bevestigt de scheiding van uw vrouw, waarvan u zelf aangeeft dat het geen aanleiding is tot uw vertrek (CGVS, p.16). De kopie van de Libanese identiteitskaart van uw moeder toont aan dat ze in Libanon geregistreerd staat als Palestijnse vluchteling, maar heeft geen enkele bewijskracht ten aanzien van de situatie van haar en haar gezin in Irak. De kopie van het paspoort van uw vader toont enkel zijn nationaliteit en identiteit aan maar geeft geen enkel inzicht in de activiteiten waarmee hij zich bezighield.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker puurt zijn enig middel uit de:

- *Schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen;*
- *Schending van artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, d.d. 12 augustus 1949;*
- *Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, §2 en 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (" Vreemdelingenwet ");*
- *Schending van artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;*
- *Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht ;*
- *Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen*
- *Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid ;*
- *Schending van het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;*
- *Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel ;*
- *Schending van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens ;*
- *Schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie"*

2.1.2. Verzoeker gaat eerst in op de toepassing van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar de inhoud van voormelde bepalingen en naar de aangevoerde bepalingen inzake de motiveringsplicht. Verder citeert hij artikel 4 van het voormelde KB van 22 juli 2003 (PR CGVS) en geeft hij een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Verzoeker verwijst tevens naar de inhoud van artikel 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM. Verder stelt hij:

"Dat zowel uit de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat Generaal, als door de neergelegde rapporten en andere documenten in bijlage, blijkt dat de bovenvermelde artikelen van het EVRM geschonden zijn in Irak ten aanzien van verzoeker, en ten aanzien van de bevolking in het algemeen;

Dat het onbetwistbaar is dat Irak trotseert met uiterst gevaarlijke milities, o.a. Islamitische Staat in Irak en de Levant (hierna "IS" of "ISIS");

Dat het IS als een terroristische groepering is beschouwd op het internationaal vlak;

Dat de terreur akten door IS begaan zijn, de meest fundamentele rechten van elk persoon schenden;

Dat één ieder het slachtoffer van hun wreedheid kan worden, en dit zonder enig welbepaalde reden;

Dat het rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de lidstaten veroordeelt in geval ze de rechten gewaarborgd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, schenden;"

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en benadrukt dat hij werd vervolgd omwille van zijn Palestijnse achtergrond. Verzoeker geeft enkele theoretische beschouwingen omtrent de beoordeling van asielaanvragen en doet een algemene uiteenzetting omtrent de Palestijnse gemeenschap in Irak. De moeilijke situatie voor de leden van deze gemeenschap blijkt uit de informatie in het administratief dossier. De Palestijnen werden blijkens deze informatie in Irak verder nooit als vluchteling erkend en kregen geen toegang tot het verkrijgen van het Iraaks staatsburgerschap. Zij worden in Irak gestigmatiseerd, gediscrimineerd en vervolgd. De vraag is niet of verzoeker een Palestijn is maar wel of hij als Palestijn wordt beschouwd. Verweerder heeft deze, nochtans cruciale vraag niet onderzocht en stelt de Palestijnse origine van verzoekers moeder niet in vraag. Evenmin stelt verweerder de vervolging van de Palestijnse gemeenschap in vraag. Verzoekers verklaringen over zijn vervolging zijn plausibel en coherent. Verweerder kan deze niet verwerpen wegens het gebrek aan kennis over de activiteiten van zijn vader. Evenmin kunnen deze worden verworpen doordat verzoekers moeder reeds jarenlang in Irak woont. Verzoeker roept de activiteiten van zijn vader niet in. Wel roept hij de Palestijnse origine van zijn moeder, en dus zijn persoonlijke achtergrond, in. Deze werd hem verweten door Asaeb Ahl Al Haq (AAH) met doodsbedreigingen tot gevolg. Doordat hij daarnaast voor het leger werkte, werd hij ook als verrader beschouwd die voor IS werkte. Het voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

Verzoeker wijst op de misbruiken die door de sjiiitische milities worden gepleegd in Irak. Zijn doodsbedreigingen gingen uit van zulke milities. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dienaangaande.

Hij verklaarde duidelijk dat de hoofdredenen voor zijn vervolging de Palestijnse herkomst van zijn moeder en de activiteiten van zijn vader zijn. Bovendien wordt niet betwist dat verzoeker in het verleden slachtoffer werd van een terroristische aanslag.

2.1.3. Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent het bepaalde in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en omtrent de inhoud van de motiveringsplicht vervat in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verder wijst hij op de inhoud van artikelen 3 en 14 EVRM en stelt hij:

“Overwegende dat er een duidelijk aanwijzing is dat verzoeker reëel risico loopt tot ernstige schade en/of vervolgingen in zijn land van herkomst, en dit voornamelijk omwille de aanwezigheid van verscheiden militias, o.a. het IS tegen de welke zowel de Irakese staat als de Internationale coalitie machteloos blijven ;

Dat de bestreden beslissing hiermee absoluut geen rekening heeft gehouden ;”

Verzoeker stelt dat het conflict in Irak, waaronder Bagdad, beschouwd moet worden als een gewapend conflict. Hij geeft een uiteenzetting omtrent het begrip ‘gewapend conflict’ en vervolgt:

“In casu, stelt verweerder niet in vraag het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad.

De Commissaris-Generaal beweert dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar aan het vechten zijn: ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie) en sjiiitische militias.

Er bestaat geen twijfel over het bestaan van gevechten: dit geweld in Bagdad vertaalt zich naar “terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds”

Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst verzoeker naar rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Hoewel het begrip ‘willekeurig geweld’ vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip ‘algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM’, is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat zij een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door verweerder en door het EHRM en past deze toe op de situatie in Bagdad. Hij betoogt in deze:

“A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS “(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

In de bestreden beslissing (laatste pagina), verklaart de CGVS zelf dat “de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig”.

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

De website “Iraq Body Count” (waarnaar hieronder wordt verwezen) geeft voor elke dag het aantal doden in de belangrijkste steden van Irak en de middelen die gebruikt werden om hen te doden: “Rockets, gunfires, car bomb, IEDs, etc”.

In Bagdad, vinden er regelmatig terreuraanslagen plaats door zelfmoordterroristen:

1. 13/11/2015: Zelfmoordaanslag in een begrafenisplechtigheid: privé-eigendom, gericht op burgers.

2. 08/11/2015: Zelfmoordaanslag in een drukke markt in Kiara (Bagdad). Het doen ontploffen van een bom in een zeer drukke markt toont duidelijk aan dat burgers een directe doelwit vormen voor de terroristen. Deze aanval is werd ook vermeld in het laatste rapport van het ISW (Institute for the Study of War): Deze kaart vermeldt dat ISIS een aanslag heeft gepleegd in de wijk van Sadr City.

3. 26/10/2015: 14 mensen komen om in een zelfmoordaanslag.

4. 30/10/2015: 24 mensen komen om in Camp Hurriya ten gevolge van een raketaanval.

5. 05/10/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.

6. 03/10/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag tegen een sjiiitische schrijn: Akte tegen een religieuze plaats die duidelijk is gericht tegen burgers.

7. 21/09/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.

8. 17/09/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag.

Acht zelfmoordaanslagen tegen burgers van Bagdad vonden plaats in slechts twee maanden, deze incidenten kunnen worden beschreven, zoals het CGVS het doet, als intens.

De COI Focus Irak van 06/10/2015 geeft het aantal "ernstige" aanvallen aan per jaar die gepleegd werden in Bagdad.

Aldus, voor 2013, werden 48 aanvallen werden, voor het jaar 2014, 59 aanvallen en voor het jaar 2015, 31 aanvallen¹⁴. Het aantal aanvallen neemt dus af.

Echter, zoals vermeld in het verslag IOC, is de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Er dient dus erop gewezen te worden dat de cijfers zijn niet te vergelijken, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking hebben op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van dezelfde jaar.

Daarnaast weergeeft de site "Iraq Body Count" elke dag de aanslagen die gepleegd werden in de belangrijkste steden van Bagdad, over een periode van 18 weken (van 07/07/2015 tot 13/11/2015 in andere woorden 129 dagen).

Voor elk van deze dagen, zonder uitzondering, kan men zien dat een aanval in Bagdad plaatsvond met altijd minstens 3 doden. Er vonden zich dus in Bagdad 129 aanslagen plaats in 129 dagen (zonder dat men hier stilstaan op het feit of deze aanvallen als ernstig of niet kunnen worden beschouwd). Wij vertrekken bovendien vanuit het principe dat wanneer er minstens 3 burgers omkomen, de aanval kan worden beschouwd als "ernstig", aangezien de aanval het leven nam van een burger en dit elke dag gedurende 129 opeenvolgende dagen.

Gezien deze cijfers kunnen we niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad.

Als we verwijzen naar de recente aanslagen van 13/11/2015 in Parijs en de omvang dat een dergelijke drama heeft genomen in de hele westerse wereld, moet niet de dagelijkse aanslagen in Bagdad minimaliseren.

Het is daarom noodzakelijk om dezelfde gegevens te vergelijken, anders is alle evenredigheidsverhouding zinloos: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er 33 aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen.

Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. De bestreden beslissing spreekt vaak van "minder ernstige" aanvallen: nochtans worden alle aanslagen die geregistreerd werden door de COI van 06/10/2015 gekwalificeerd als "zware".

Verweerder begaat dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013.

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevlucht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

Bagdad is een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen dat zich bevindt in de directe omgeving.

Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

De tabel hieronder geeft weer het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

- Het jaar 2013 telt 9851 overledenen.
- 2014 is het dodelijkst jaar met 18.236 overledenen.
- Voor 2015 tellen we 12.811 doden in november 2015.

Na de afschaffing van de subsidiaire bescherming voor mensen afkomstig vanuit Bagdad in januari 2012, herstelde het CGVS de subsidiaire bescherming voor Irakezen vanuit Bagdad in december 2013 naar aanleiding van de toename van het geweld in 2013. Het is inderdaad zo dat na een aantal jaren (2009-2012) waar er minder slachtoffers waren (4,000-5,000 overledenen per jaar of minder), het jaar 2013 kende een duidelijke toename van het geweld dat voortgezet werd in 2014.

In de mate waarin 2015 (dat nog niet voltooid is) al meer dodelijke slachtoffers kent dan het gehele jaar van 2013 en overtreft de laatste 6 maanden van 2013, in termen van het aantal slachtoffers dat omgekomen zijn (6639 overledenen over de laatste 6 maanden van 2013, met andere woorden een gemiddelde 1106 slachtoffers per maand – 12.811 zijn omgekomen tot op 15/11/2013 met andere woorden een gemiddelde 1220 slachtoffers per maand) vraagt men zich af hoe het CGVS haar beslissing om de toekenning van subsidiaire bescherming te weigeren kan rechtvaardigen.

Bovendien verklaarde De Heer Alhakim voor Irak, tijdens de vergadering van de VN-Veiligheidsraad van 11/11/2015 in New York, dat: "het belangrijkste probleem waarmee Irak vandaag wordt geconfronteerd is een complex amalgaam van problemen van militaire-, humanitaire-, economische- en veiligheidsorde. Meer dan 3 miljoen Irakezen van alle gemeenschappen blijven ontheemd, omdat hun steden en hun plaats van herkomst worden bezet door de Islamitische Staat van Irak en de Levant (ISIL)".

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat: "Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist".

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad vertegenwoordigt honderden doden en gewonden per maand.

Aldus, het geweld in Bagdad heeft gevolgen voor alle burgers. Het is een willekeurig geweld. Alle burgers zijn het slachtoffer van dit willekeurig geweld. Als men de recente internationale pers leest, kan men de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren.

- In de maand november 2015

De website Iraq Body Count (IBC) somt elke dag alle slachtoffers in elke grote stad in Irak en dus ook in Bagdad "Iraq Body Count (IBC) records the violent deaths that have resulted from the 2003 military intervention in Iraq. Its detailed public database includes civilian deaths caused by US-led coalition and Iraqi government forces and paramilitary or criminal attacks by others".

Het is belangrijk om deze te hernemen opdat men de beweringen van het CGVS zou kunnen ontkennen:

- 16/11/2015 : 13 ; 15/11/2015 : 7 ; 14/11/2015 : 6 ; 13/11/2015 : 32 ; 12/11/2015 : 7 ; 11/11/2015 : 7 ; 10/11/2015 : 16 ; 01/11/2015 – 09/11/2015 : 75 ; 163 slachtoffers in 15 dagen in Bagdad.

Op 13 november 2015 vond er een ernstig incident plaats in het zuidwesten van Bagdad: "Een zelfmoordterrorist zou zijn explosief in het zuidwesten van Bagdad hebben geactiveerd tijdens een begrafenisceremonie. Volgens de eerste schattingen, zijn er ten minste 18 mensen omgekomen en 41 raakten gewond. De terroristische groep Daesh heet een verklaring uitgezonden op het internet waarin hij beweerde dat deze aanval de Hashid-groep viseerde. Volgens de autoriteiten vond de zelfmoordaanslag plaats in de moskee Al-Ashara al-Mubashareen tijdens de begrafenis van een sjiitische lid parlementaire vrijwilligers de "Eenheden van de populaire mobilisatie."

Op 8 november 2015: "Ten minste vier personen werden gedood op zondag en 16 anderen werden gewond bij een zelfmoordaanslag in de Iraakse hoofdstad Bagdad. De aanval vond plaats rond het middaguur toen een zelfmoordterrorist zijn explosieve vest deed ontploffen in de buurt van een veiligheidspatrouille in een overvolle markt van Qiyara, wijk die deel uitmaakt van de sjiitische bastion van de wijk Sadr in het oosten van Bagdad.

- In de maand oktober 2015:

De website vermeldt dat 1.150 burgers werden gedood in Irak in oktober 2015. In Bagdad, werden er 314 personen gedood tussen 01/10/2015 en 31/10/2015.

Laten wij als bijvoorbeeld nemen de aanval van 03/10/2015 tegen een sjiitische schrijn in Bagdad dat de dood heeft veroorzaakt van 29 mensen (zie Iraq Body Count). Het was een dubbele zelfmoordaanslag door kamikazen van de Islamitische Staat: een autobom dat bestuurd werd door een zelfmoordterrorist en de ontploffing van een explosieve jas door een zelfmoordterrorist. De aanval vond plaats rond 17:30 lokale tijd op het plein Adan, een van de belangrijkste toegangspunten tot het sjiitische schrijn van Kazimiya, die veel bezoekers lokt op zaterdag.

Deze aanval komt vlak na de verzending door de staatssecretaris voor Asiel op 03/09/2015, van een brief aan alle Iraakse asielzoekers in de Fedasil centra in België om aan te kondigen dat alle asielaanvragen van mensen uit Bagdad en de omliggende districten werden bevroren.

□ In de maand september 2015:

De website vermeldt dat 1.181 burgers werden gedood in Irak tijdens de maand september 2015. In de stad Bagdad, zijn er 282 personen omgekomen tussen 01/09/2015 en 30/09/2015.

□ In de maand augustus 2015:

De website vermeldt dat 1.535 burgers werden gedood in Irak in augustus 2015. In de stad van Bagdad, zijn er 287 personen omgekomen tussen 01/08/2015 en 30/08/2015.

□ In de maand juli 2015:

De website vermeldt dat ten minste 252 burgers werden gedood in Irak in juli 2015. Voor de stad van Bagdad, werden er ongeveer 252 burgers gedood tussen 07/07/2015 en 30/07/2015.

Uit een zeer leerzame tabel dat een overzicht geeft van het aantal doden in Bagdad tussen 2013 en 2015 blijkt dat de dodelijke aanvallen constant zijn (met uitzondering van een piek van geweld in 2014 zoals te zien is in onderstaande grafiek).

Door te stellen dat "in vergelijking met het hoogpunt van de «Breakingthewalls»-campagne van Al Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager", motiveert het CGVS op onvoldoende wijze zijn beslissing.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. Het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten raden alleen de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren. Ten slotte België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, raadt "formeel" af iedere reis naar Irak onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen" (<http://www.lalibre.be/actu/belgique/bagdad-n-est-pas-aussi-sure-que-le-dit-theo-francken-5617ec0735700fb92f913b83>).

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die omschreef als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangend woordvoerder van US State Department Mark Toner, op de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk. En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie."

Verzoeker vervolgt:

“Overwegende dat verzoeker gedurende zijn interview duidelijk heeft gemaakt dat zijn vrees voor vervolging bestaat omwille de vele ontvoeringen en executies, alsook de aanwezigheid van extreem religieuze milities en terreurgroeperingen;”

Vervolgens verwijst hij naar de aangevoerde feiten en stelt hij:

“Dat verzoeker met zijn woorden en emoties duidelijk maakt dat de algemene situatie in Bagdad terreurachtig is ;

Dat omwille deze algemene gewelddadige en oorlogachtige situatie, verzoeker op elk moment, enkele en alleen maar door zijn aanwezigheid, onder een bom kan vallen of de gruwelijkheid van één of meerdere van de vele aanwezige militie kan ondergaan ;

Dat verzoeker duidelijk bewijst dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad een reden van zijn vlucht uit Irak is;”

Verzoeker geeft, verwijzend naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977, een algemene uiteenzetting omtrent het begrip gewapend conflict. Hij toetst dit aan de situatie in Bagdad en Irak. Verder citeert hij een passage uit de bestreden beslissing en voert hij aan:

“Dat verwerende partij erkent, dat de veiligheidssituatie in Bagdad "complex, problematisch en ernstig is" (beslissing, p. 3), en dat, o.a. "het aantal burger die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld" - tegenpartij blijkt dus uitdrukkelijk te erkennen dat er in Bagdad willekeurig geweld plaats vind, wat één van de motieven is tot de erkenning van de subsidiaire bescherming conform de Vreemdelingenwet -, "het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten;”

Verzoeker weet niet waar verweerder haalt dat de aangehaalde elementen cumulatief onderzocht dienen te worden.

Verder doet hij gelden:

“Dat, ter herinnering, een conflict als intern gewapend conflict word conform artikel 3 gemeen aan de Conventie van Genève van 1949, indien de oorlogshandelingen plaatsvinden tussen het leger en gewapende groeperingen ;

Dat in Irak en in Bagdad zulke oorlogshandelingen plaatsvinden ;

Dat het Irakees leger en het internationaal coalitie er aanwezig zijn en trotseren, dagelijks, met de vele gewapende milities;

Dat deze oorlogshandelingen duizenden doden veroorzaakt.

Dat het grote meerderheid van de slachtoffers gewone burgers zijn die zijn omgekomen enkel en alleen omwille hun aanwezigheid in Bagdad (“COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, p. 14”);

Dat de gegevens hierboven ontwikkeld (p. 10 - 19), dit bevestigen ;

*Dat tegenpartij zelf schrijft " Uit de zelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks **honderden doden en slachtoffers** opeist" ; (wij onderlijnen)*

Dat het dus onbetwistbaar is dat het willekeurige geweld in Bagdad dermate hoog is dat "er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet" (beslissing p. 4) ;”

Verzoeker betoogt verder:

“Overwegende dat tegenpartij een document « COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” d.d. 6.10.2015 in het administratief dossier toevoegt;

Dat volgens verwerende partij, alhoewel Bagdad geconfronteerd is met een zekere niveau van geweld en dat men "honderden doden per maand" telt, is de situatie er niet zo dramatisch dat het louter feit voor een burger er aanwezig te zijn, de risico veroorzaakt tot een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (artikel 48/4, §2, c° Vreemdelingenwet) ;

Dat verzoeker volgende paragrafen van het document naar voren wens te brengen die de conclusie van tegenpartij tegenspreken:”

Vervolgens citeert verzoeker enkele passages uit de voormelde landeninformatie en verwijst hij naar de inhoud en de conclusie van deze informatie.

Verzoeker betwist dat nagegaan moet worden of de burgers doelwit vormen van de terreuraanslagen. Dit stoelt niet op een wettelijke bepaling. Bovendien bevestigt voormelde landeninformatie dat elke burger een doelwit is gezien het geweld willekeurig is.

Aangezien het openbare leven zelfs ten tijde van het zwaarste geweld niet stilviel, kan dit volgens verzoeker evenmin aanwijzing vormen voor het al dan niet bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt het reeds uiteengezette betoog over het begrip gewapend conflict. Hij doet gelden:

“Dat,

- Het minimumniveau van intensiteit van de gewelddadige strijden die in Bagdad plaats vinden moeilijk betwistbaar is aangezien verwerende partij erkent dat er maandelijks honderden doden te tellen zijn en dat het administratief dossier spreekt over 300 doden en 700 slachtoffers per maand,

- De Irakese regime gedwongen is om zijn leger te mobiliseren, zowel in Bagdad als in de rest van het land, om de vele soennitische militieën, de sjiiitische militieën en ISIS te bestrijden,

- Zowel de sjiiitische militieën als ISIS als een “partie au conflit” moet beschouwen worden aangezien deze gewapende groepering uiterst goed georganiseerd zijn, dat ze een welbepaald hiërarchie hebben en dat ze de capaciteiten hebben om gewapende en militaire operaties op lange termijn door te brengen,

Dat conform artikel 3 gemeen aan de Conventies van Geneve van 1949, het conflict in Bagdad, zoals beschreven in het document “COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van oktober 2015, een intern gewapend conflict is;

Dat het tegengestelde beweren is een ontkenning van de werkelijkheid;

Dat tegenpartij nochtans concludeert “Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u door uw louter aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet”;

Dat zulke conclusie tegenstrijdig is, zowel met het door verwerende partij meegedeeld informatie in het administratief dossier, en meer bepaald met het document “COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”, als met het hogervermelde analyse gedaan m.b.t. het bestaan van een intern gewapend conflictsituatie in Bagdad en de verklaringen van verzoeker;

Dat de vele en verschillende type aanslagen in Bagdad, de willekeurig doelwitten van de militieën en het leger en het heel groot aantal maandelijks burgerslachtoffers wel degelijk en concreet een risico aantoonen dat verzoeker “een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet, louter en alleen omwille van zijn aanwezigheid in het Iraaks hoofdstad;

Dat op 11.01.2015 alweer aan terreuraanslag plaats vond (stuk 3);

Dat ten gevolge, verwerende partij de subsidiaire bescherming aan verzoekende partij niet kan ontkennen;”

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomende onderzoek.

2.1.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een rapport van Human Rights Watch bij het verzoekschrift (bijlage 3).

2.1.6. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een kopie van een paspoort en een foto neer (rechtspiegingsdossier, stuk 7).

2.1.7.1. Na de sluiting der debatten op de terechtzitting van 20 april 2016 ontvangt de Raad bij fax van 28 april 2016 van verzoeker bijkomende stukken. Op 28 april 2016 worden deze stukken aan de Raad nogmaals toegestuurd per aangetekend schrijven.

De brief gevoegd bij de stukken stelt: *“Ik heb de eer U te schrijven in mijn hoedanigheid van raadsman van De Heer X. Mijn cliënt heeft mij verzocht een beroep tot hervorming in te stellen bij Uw Raad. Bijgevoegd vindt U de vertaling van documenten op de dag van de hoorzitting 20-04-2016.”*

2.1.7.2. De door verzoeker op 28 april 2016 bijgebrachte stukken werden aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten op de terechtzitting van 20 april 2016. Op die terechtzitting werd de zaak in beraad genomen.

Op geen enkel ogenblik werd tijdens de zitting melding gemaakt dat er nog andere stukken dan deze die ter zitting al werden neergelegd, zouden worden bijgebracht; laat staan dat nog een termijn zou zijn gegeven om deze bij te brengen. Verzoeker vraagt in de brief geen heropening van de debatten, evenmin wordt hieromtrent enig argument aangevoerd.

Indien wegens de voorlegging van nieuwe gegevens de heropening der debatten zou moeten worden bevolen, moet een nieuwe rechtsdag worden vastgesteld en moet de tegenpartij in de gelegenheid worden gesteld de voorgebrachte nieuwe gegevens te onderzoeken en hieromtrent standpunt in te nemen. Dergelijke vertraging valt niet te verenigen met de door de wetgever gewilde snelle afhandeling van de asioldossiers. De wetgever heeft niet alleen de behandelingstermijn heel kort gehouden, doch heeft tevens gewild dat nieuwe gegevens ten laatste op de door de Raad vastgestelde rechtsdag worden aangebracht. Eén en ander leidt tot het besluit dat de Raad de wil van de wetgever zou miskennen wanneer hij de debatten zou heropenen om reden dat de asielzoeker tijdens het beraad nieuwe gegevens heeft ontdekt (RvS 8 oktober 2008, nr.186.908). De door verzoeker bijgebrachte stukken werden aan de Raad overgemaakt na de sluiting der debatten. Derhalve worden deze, gelet op het voorgaande, niet in aanmerking genomen.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker duidt daarenboven niet op concrete wijze hoe artikel 4 PR CGVS geschonden zou zijn. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Artikel 26 PR CGVS bepaalt op welke inlichtingen de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten zich kan steunen en aan welke voorwaarden deze inlichtingen dienen te voldoen. Verzoeker werkt geheel niet uit hoe voormelde bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Hij beroept zich aldus niet dienstig op deze schending.

2.2.5. Evenmin duidt verzoeker welk(e) van de “*algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur*” hij *in casu* geschonden acht benevens het voorzichtigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Hij geeft ook niet aan op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. Verzoeker preciseert voorts niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.7. Verder beargumenteert verzoeker niet *in concreto* hoe artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Hij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar hun inhoud (rechtspiegingsdossier, stuk 1, p.6-7, 12) en tot het op louter algemene wijze poneren dat uit de stukken van het dossier en de situatie in Irak zou blijken dat deze artikelen geschonden zouden zijn. Derhalve wordt ook de schending van deze artikelen geenszins dienstig aangevoerd.

2.2.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.9. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.10. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.11. Verzoeker stipt met recht aan dat door verweerder niet wordt betwist dat hij in het verleden één van de slachtoffers van een terroristische aanslag was.

Overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Dient te worden vastgesteld dat er *in casu* goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker bleef na deze aanslag nog jarenlang in zijn land van herkomst en haalde geen verdere, hieraan gerelateerde problemen aan. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld:

“Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat uw verklaringen over de aanslag op het rekruteringscentrum in augustus 2010 waarbij u een hoofdwonde opliep, door mij niet in twijfel worden getrokken. Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat dit incident voor u geen aanleiding vormde om uw land te verlaten.”

Verzoeker stelt zijn land van herkomst verlaten te hebben uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging vanwege Asaab Ahl al-Haq (AAH).

Inzake deze verklaarde vrees wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“U bent er (...) niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat leden van AAH u als Palestijn zouden aanzien en u daarom zouden bedreigen. U schrijft uw problemen toe aan uw Palestijnse afkomst (CGVS, p.7). Als er echter gevraagd wordt naar uw eigen achtergrond, geeft u aan dat u geen Palestijn bent (CGVS, p.6). Gevraagd naar hoe de algemene situatie van de Palestijnen is in Bagdad, verklaart u dat u het niet weet omdat u geen contact hebt met de Palestijnen (CGVS, p.7). Enkel uw vader had contact met de Palestijnse gemeenschap in Bagdad, maar u kende er niemand van (CGVS, p.7).”

Uw vader, die Irakees is, omschrijft u als zijnde een communist en seculier (CGVS, p.3-4). Verder verklaart u dat uw vader al sinds 1975 Irak verlaten heeft om in Libanon, en later in Palestina, te gaan werken en slechts drie jaar geleden teruggekomen is (CGVS, p.4). U kan echter geen duidelijke omschrijving geven van wat uw vader binnen Fatah deed. Gevraagd naar zijn functie, kan u enkel zeggen dat hij een soldaat/militant was. Doorgevraagd naar wat hij zoal deed, zegt u dat u het niet weet omdat uw vader niet alles vertelt (CGVS, p.5). Gezien het feit dat uw vader in 1975 Irak verlaten heeft voor Fatah, kan er toch enigszins verwacht worden dat hij een sterke band heeft met de zaak. Het is dan ook merkwaardig dat u niet meer over zijn activiteiten kan vertellen, en dat u aangeeft dat niemand van uw broers of zussen in het gezin enige band met de Palestijnse zaak had (CGVS, p.7). Gevraagd of er iemand van het gezin zich buiten uw vader nog bezighield met de Palestijnse zaak, verklaart u 'niet dat ik het weet, ik ben een persoon ik wil gelukkig leven in mijn land' (CGVS, p.7). Zelfs uw moeder, een Palestijnse, had geen contact met de Palestijnse gemeenschap, buiten één vriendin die al lang geleden vertrokken is (CGVS, p.7). Bovendien lijkt het weinig geloofwaardig dat u verklaart dat uw moeder geen Irakese identiteitskaart heeft (CGVS, p. 11), gezien informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier) duidelijk stelt dat het mogelijk is voor Palestijnse vluchtelingen om een Irakese identiteitskaart te verkrijgen. Bovendien blijkt uit informatie op het CGVS (waarvan een kopie is bijgevoegd in uw administratief dossier) dat uw moeder ook de mogelijkheid had om de Irakese nationaliteit te verwerven door het huwelijk met uw vader. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat ze de Irakese nationaliteit niet wilde en dat het makkelijker was om naar Libanon te gaan met haar Libanese identiteitskaart (CGVS, p.12). Het is echter moeilijk te geloven dat uw moeder, die sinds 1989 in Irak woonde en een gezin stichtte met een Irakese staatsburger, verkoos om er te leven zonder een vorm van Irakees identiteitsbewijs. Informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier) benadrukt het belang van een Irakese identiteitskaart in het dagelijkse leven, zo is deze kaart noodzakelijk om toegang te krijgen tot publieke diensten en voedselrantsoenering. Gezien bovenstaande verklaringen, het feit dat niemand van uw broers of zussen zich bezig hield met de Palestijnse zaak, u geen contacten met de Palestijnse gemeenschap onderhoudt en zelfs uw moeder zich in Irak niet identificeert als Palestijnse, kunnen de door uw verklaarde bedreigingen gelinkt aan uw Palestijnse afkomst, niet als geloofwaardig worden beschouwd."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar hij poneert dat door verweerder niet zou zijn onderzocht of hij als Palestijn werd beschouwd, dient te worden opgemerkt dat dit een kennelijke miskennis vormt van de voormelde motieven. Verder blijkt uit de door verweerder aangehaalde informatie weldegelijk dat Palestijnse vluchtelingen een Iraakse identiteitskaart kunnen bekomen en dat verzoekers moeder ook door haar huwelijk met verzoekers vader de mogelijkheid had om de Iraakse nationaliteit te bekomen. Verder mocht van verzoeker, die beweerde dat hij als Palestijn werd beschouwd, weldegelijk een meer gedegen kennis worden verwacht omtrent de activiteiten in en banden met Palestina van zijn vader. Dat hij deze activiteiten niet inriep, kan gelet op het niet-betwiste feitenrelaas en gelet op zijn verklaringen bij het CGVS bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker haalde de activiteiten van zijn vader immers weldegelijk aan als één van de hoofdredenen waarom hij werd gevisieerd en stelde even verder uitdrukkelijk dat de militie die hem viseerde ook naar zijn vader vroeg (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.14-15). Bovendien stelt verzoeker later in het verzoekschrift zelf nogmaals in duidelijke bewoordingen dat het werk van zijn vader één van de hoofdredenen vormde voor de bedreigingen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10). Derhalve mocht worden verwacht dat hij zich hierover zou hebben geïnformeerd. Dat hij naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor vervolging.

Verzoeker voert in het nochtans uitgebreide verzoekschrift voor het overige niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar op omstandige wijze wordt uiteengezet dat (i) het niet aannemelijk is dat AAH te weten zou zijn gekomen dat hij Palestijn is; (ii) hij niet kon verklaren en zelfs geen vermoeden bleek te koesteren over de vraag hoe AAH aan zijn gsm-nummer geraakte; (iii) zijn handelingen na de beweerde bedreigingen bevreemdend zijn en niet overtuigen; (iv) het, gelet op zijn profiel, ongeloofwaardig is dat hij geen moeite deed om zijn situatie te veranderen en om bescherming te verkrijgen; (v) zijn gedrag tijdens zijn vlucht ongeloofwaardig is; (vi) de neergelegde documenten hieraan geen afbreuk kunnen doen. De motieven die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker volledig ongemoeid gelaten worden, onverminderd gehandhaafd.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen en vrees voor vervolging.

De ter terechtzitting neergelegde stukken kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Deze kunnen hoogstens aantonen dat verzoekers vader vroeger in Palestina heeft gewerkt voor Fatah. Dit wordt in het voorgaande echter niet betwist.

Gelet op het voorgaande is verzoekers verwijzing naar de situatie en problemen van leden van de Palestijnse gemeenschap en naar de door sjjiitische militieën gepleegde misbruiken niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Zij kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet in het onderhavige verzoekschrift in dit kader meermaals een uiteenzetting omtrent het begrip 'gewapend conflict'. Hij beroept zich daarbij onder meer op de schending van "*artikel 3 gemeen van de Verdragen van Genève, d.d. 12 augustus 1949*", refereert herhaald naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977 en verwijst naar rechtspraak van het HvJ. Wat verzoeker met dit betoog tracht te bereiken, kan niet worden ingezien. Verweerder stelt, zoals verzoeker overigens zelf uitdrukkelijk aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, het bestaan van een gewapend conflict in Irak immers niet in vraag. Geen van de partijen betwist aldus dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014.

De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Waar verzoeker betwist dat nagegaan moet worden of burgers het doelwit vormen van terreuraanslagen en poneert dat dit geen wettelijke basis heeft, dient te worden opgemerkt dat dit op basis van het voorgaande niet kan worden aangenomen. Het spreekt voor zich dat, om het 'willekeurige' karakter van het geweld te beoordelen, de beoogde doelwitten van het geweld in acht genomen moeten worden. Zoals blijkt uit het voorgaande, moet bovendien het risico worden geanalyseerd dat de aanwezigheid in een bepaalde regio met zich brengt voor een burger. Uiteraard vormt de mate waarin burgers aldaar worden gevisieerd daarbij een belangrijke overweging. Daarenboven stelt verzoeker eerder in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.16) zelf uitdrukkelijk dat de vraag moet worden beantwoord of het geweld al dan niet rechtstreeks gericht is tegen de burgers.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt in deze dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen, dat de scholen open zijn en dat het schoolbezoek stabiel sinds 2006. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat het openbare leven hieronder zou leiden en dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald. *In casu* blijkt dit echter niet zo te zijn.

Verder is er in Bagdad gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad bovendien opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning

van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteert hij meermaals informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan hij afkomstig is) en op de situatie in Irak in het algemeen. Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Zulke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen, houden rekening met het verhoogd risico dat zulke (Westerse) toeristen lopen en vormen geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3), wordt in het voorgaande niet betwist en werd terdege in rekening gebracht.

Verzoeker voegt het artikel waaruit zou moeten blijken dat zich op 11 januari 2015 een aanslag voordeed niet bij het verzoekschrift. Dat zich in Bagdad aanslagen voordoen en dat er nog geweld plaatsvindt, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist en kan geenszins volstaan om aan te nemen dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker lijkt het CGVS tot slot nog te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Nog daargelaten dat hij zijn beweringen omtrent deze beleidswijziging op generlei wijze staaft, dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar arrest 165 616 (FR) van 12 april 2016 van de Raad. Het blijkt echter dat arrest 165 616 niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, in casu "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest 165 616. Arrest 165 616 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde

landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 616 niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS